

Η Α΄ Στάση των Χαιρετισμών στο Πατριαρχείο Ιεροσολύμων

[Πατριαρχεία](#) / [Πατριαρχείο Ιεροσολύμων](#)

Το εσπέρας της Παρασκευής, 27 Φεβρουαρίου 2026, στο Καθολικό του Ναού της Αναστάσεως, ανεγνώσθη η Α΄ Στάση των Χαιρετισμών του Ακαθίστου Ύμνου στο πλαίσιο της Ακολουθίας του Μικρού Αποδείπνου και του Κανόνα «Ανοίξω το Στόμα μου», προεξάρχοντας του Πατριάρχη Ιεροσολύμων κ.κ. Θεοφίλου.

Με τον Μακαριώτατο συμπροσευχήθηκαν Αγιοταφίτες Πατέρες, ο Γέροντας Καμαράσης Αρχιμανδρίτης π. Νεκτάριος, ο Αρχιδιάκονος π. Μάρκος και οι

Ιεροδιάκονοι π. Ευλόγιος, π. Γεράσιμος και π. Πρόδρομος, ενώ έψαλαν ο Πρωτοψάλτης του Πανιέρου Ναού της Αναστάσεως διάκονος π. Ευστάθιος και των μαθητές της Πατριαρχικής Σχολής Σιών.

Στην ακολουθία των Χαιρετισμών συμμετείχε ο Γενικός Πρόξενος της Ελλάδας στα Ιεροσόλυμα κ. Δημήτριος Αγγελοςόπουλος και η κ. Άννα Μάντικα και ευλαβείς Χριστιανοί, προς τους οποίους μετά το πέρας της Ακολουθίας μίλησε ο Μακαριώτατος.

Το κήρυγμα του Μακριωτάτου

«Άγγελος πρωτοστάτης, ούρανόθεν επέμφθη, είπειν τῇ Θεοτόκῳ τό Χαῖρε· καί σύν τῇ άσωμάτῳ φωνῇ, σωματούμενόν σε θεωρῶν Κύριε, έξίστατο καί ίστατο, κραυγάζων πρός αὐτήν τοιαῦτα. Χαῖρε, ὕψος δυσανάβατον ἀνθρωπίνοις λογισμοῖς, χαῖρε βάθος δυσθεώρητον καί ἀγγέλων ὀφθαλμοῖς».

Άγαπητοί έν Χριστῷ ἀδελφοί,

Εύλαβεῖς Χριστιανοί καί προσκυνηταί,

«Ίδου νῦν καιρὸς εὐπρόσδεκτος, ίδου νῦν ἡμέρα σωτηρίας», (Β' Κορ. 6,2), ἡ τῆς άγίας Τεσσαρακοστῆς Νηστεία. Διὸ καί ἡ άγία ἡμῶν Ἐκκλησία παραγγέλλει εἰς πάντα ἡμᾶς: «σπουδάσωμεν τὴν νηστείαν περιχαρῶς ὑποδέξασθαι καί παραφυλάττει ὡς ἂν (=ίνα), οὗ ἠστόχησεν ὁ Ἄδὰμ, τῆς θεώσεως δηλαδή, ἡμεῖς δι' αὐτῆς (τῆς νηστείας) ἐπιτύχωμεν τὴν θέωσιν ἡμῶν.

Τὴν θέωσιν αὐτήν, τούτέστιν τὴν ἔνωσίν μας μέ τὸν Χριστὸν, ἡ καλλίτερον είπειν τὴν ἀποκατάστασιν τῆς θεωρίας τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ, τὴν ὁποίαν ἀπωλέσαμεν ἐξ αἰτίας τῆς ἔξορίας τοῦ Ἄδὰμ ἐκ τοῦ παραδείσου, ἔδῶρισεν εἰς ἡμᾶς ὁ Θεὸς Πατὴρ διὰ τῆς σωματώσεως τοῦ Υἱοῦ καὶ Λόγου Αὐτοῦ, τῇ δυνάμει τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἐκ τῶν άγνῶν αἱμάτων τῆς Θεοτόκου καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας.

Ἡ συμβολὴ καὶ συμμετοχὴ τῆς Ὑπερευλογημένης Θεοτόκου εἰς τὴν ἐνσάρκωσιν καὶ ἐνανθρώπησιν τοῦ Θεοῦ Λόγου, κατὰ τὴν ὁποίαν ὡς λέγει ὁ θεῖος Παῦλος: «Θεὸς ἐφανερώθη ἐν σαρκί, ἐδικαιώθη ἐν Πνεύματι, ὤφθη ἀγγέλοις, ἐκηρύχθη ἐν ἔθνεσιν, ἐπιστεύθη ἐν κόσμῳ, ἀνελήφθη ἐν δόξῃ», (Α΄ Τιμ. 3,6), ἀποτελεῖ μυστήριον μέγα καὶ ἀνερμήνευτον. «Οὐ φέρει τὸ μυστήριον ἔρευναν. Πίστει μόνῃ τοῦτο πάντες δοξάζομεν...», ἀναφωνεῖ ὁ ὑμνωδός. «Ἐλάβομεν χάριν καὶ ἀποστολὴν εἰς ὑπακοὴν πίστεως», (Ρωμ. 1,5,) κηρύττει ὁ σοφὸς Παῦλος.

Ἡ Ὑπεραγία Θεοτόκος διὰ τῆς ἄκρας αὐτῆς ταπεινώσεως καὶ ὑπακοῆς ἐγένετο ἡ πηγὴ, ἐκ τῆς ὁποίας ἀνέβλυσεν τὸ Εὐαγγέλιον τῆς σωτηρίας τοῦ ἀνθρώπου. Αὐτὴν ταύτην τὴν σωτηρίαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν εὐαγγελίζεται διὰ τῆς ἀγίας νηστείας τῆς Τεσσαρακοστῆς ἢ σημερινὴ ἀκολουθία τοῦ Ἁκαθίστου Ὑμνου πρὸς τὴν Θεοτόκον καὶ Μητέρα τοῦ Θεοῦ ἐν τῇ προετοιμασίᾳ ἡμῶν τῆς προσκυνήσεως τῶν Παθῶν καὶ τῆς ἀγίας Ἀναστάσεως τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

«Καὶ ἡμεῖς τεθεάμεθα καὶ μαρτυροῦμεν ὅτι ὁ Πατὴρ ἀπέσταλκε τὸν υἱὸν καὶ σωτῆρα τοῦ κόσμου» (Α΄ Ἰωάν 4,14) λέγει ὁ Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης. Ἐρμηνεύων τὸν λόγον τοῦτον ὁ ἅγιος Κύριλλος Ἀλεξανδρείας λέγει: «Μόνου γὰρ ἐστὶ φύσει Θεοῦ τὸ δύνασθαι διασώζειν ἐκ τοῦ διαβόλου καὶ τῆς ἁμαρτίας καὶ τῆς φθορᾶς τοὺς ἀνθρώπους». Μέ ἄλλα λόγια, ὁ σκοπὸς τῆς ὑπὸ τοῦ Θεοῦ Πατρὸς ἀποστολῆς

τοῦ Υἱοῦ ἐν τῷ κόσμῳ ἦτο νά ἀποκαταστήσῃ Οὗτος τὴν κοινωνίαν καὶ σχέσιν πρὸς τὸν Θεὸν, τούτέστιν τὴν θέωσιν ἐκ τῆς ὁποίας οἱ ἄνθρωποι εἶχον ἐκπέσει.

Σήμερον, ἀγαπητοὶ μου ἀδελφοὶ, ἡ ἀγία τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία μᾶς καλεῖ διὰ στόματος τοῦ ὑμνωδοῦ αὐτῆς ἁγίου Θεοδώρου τοῦ Στουδίτου λέγοντος: «Τὸ στάδιον τῶν ἀρετῶν ἠνέωκται, οἱ βουλόμενοι ἀθλήσαι εἰσέλθετε, ἀναζωσάμενοι τὸν καλὸν τῆς Νηστείας ἀγῶνα· οἱ γὰρ νομίμως ἀθλοῦντες, δικαίως στεφανοῦνται, καὶ ἀναλαμβάνοντες τὴν πανοπλίαν τοῦ Σταυροῦ, τῷ ἐχθρῷ ἀντιμαχησώμεθα, ὡς τεῖχος ἄρρηκτον κατέχοντες τὴν Πίστιν, καὶ ὡς θώρακα τὴν προσευχήν, καὶ περικεφαλαίαν τὴν ἐλεημοσύνην, ἀντὶ μαχαίρας τὴν νηστείαν, ἥτις ἐκτέμνει ἀπὸ καρδίας πᾶσαν κακίαν. Ὁ ποιῶν ταῦτα, τὸν ἀληθινὸν κομίζεται στέφανον, παρὰ τοῦ Παμβασιλέως Χριστοῦ, ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς Κρίσεως».

Ἀκούσωμεν καὶ τοῦ θεσπεσίου Παύλου λέγοντος: «Ἀδελφοὶ νῦν γὰρ ἐγγύτερον ἡμῶν ἡ σωτηρία... ἀποθώμεθα οὖν τὰ ἔργα τοῦ σκότους καὶ ἐνδυσώμεθα τὰ ὄπλα τοῦ φωτός», (Ρωμ. 13, 10-12). Ἑρμηνεύων τὸν Παύλειον τοῦτον λόγον ὁ Ἱερὸς Χρυσόστομος λέγει: «Ἀπεκδυσώμεθα τὰς φαντασίας, ἀπαλλαγῶμεν τῶν ὄνειράτων τοῦ παρόντος βίου, ἀποθώμεθα τὸν βαθὺν ὕπνον καὶ ἐνδυσώμεθα ἀντὶ ἱματίων τὴν ἀρετήν».

Εἰς τοῦτο ἀκριβῶς ἀποσκοπεῖ ἡ ἀγία τοῦ Πάσχα νηστεία, ἀφ' ἑνὸς μὲν εἰς τὴν ἐπανάκτησιν ἡμῶν τοῦ ἀπολεσθέντος πρωτοκτίστου κάλλους καὶ τῆς εὐπρεπείας καὶ ἀφ' ἑτέρου εἰς τὴν ἀντιμετώπισιν τῶν ποικίλων πειρασμῶν κατ' ἀπομίμησιν

τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὁ Ὅποιος «ἦγετο ἐν τῷ Πνεύματι [τῷ Ἁγίῳ] εἰς τὴν ἔρημον ἡμέρας τεσσαράκοντα, πειραζόμενος ὑπὸ τοῦ διαβόλου καὶ οὐκ ἔφαγεν οὐδὲν ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις ... καὶ εἶπεν αὐτῷ ὁ διάβολος· εἰ υἱὸς εἶ τοῦ Θεοῦ, εἶπὲ τῷ λίθῳ τούτῳ ἵνα γένηται ἄρτος. καὶ ἀπεκρίθη ὁ Ἰησοῦς πρὸς αὐτὸν λέγων· γέγραπται ὅτι οὐκ ἐπ' ἄρτω μόνῳ ζήσεται ἄνθρωπος, ἀλλ' ἐπὶ παντὶ ρήματι ἐκπορευομένῳ διὰ στόματος Θεοῦ», (Λουκ 4, 1-4).

Ἐρμηνεύων τὸν ὡς ἄνω λόγον ὁ ἅγιος Κύριλλος Ἀλεξανδρείας λέγει: «οὐκ ἐπ' ἄρτω μόνῳ ζήσεται ἄνθρωπος, τούτέστιν, ἐὰν ὁ Θεὸς δύναμιν δῶ τῷ ἀνθρώπῳ, δύναται μὴ φαγεῖν καὶ ζῆν ὡς Μωϋσῆς καὶ Ἡλίας, οἱ (οἱ ὅποιοι) ρήματι Θεοῦ ἔζησαν ἄσιτοι τεσσαράκοντα ἡμέρας... Καὶ μοι ὄρα τὴν ἀνθρώπου φύσιν ἐν Χριστῷ, τὰ τῆς ἐν Ἀδὰμ ἀκρασίας ἀποβάλλουσιν αἰτιάματα (τὰς κατηγορίας). Διὰ βρώσεως ἐν Ἀδὰμ νενικήμεθα· δι' ἐγκράτειαν ἐν Χριστῷ νενικήκαμεν αἱ μὲν γὰρ ἀπὸ γῆς τροφαὶ τὸ συγγενὲς τρέφουσι σῶμα· αἱ δὲ ἄνωθεν καὶ ἐξ οὐρανοῦ νευροῦσι τὸ πνεῦμα. Τροφή νοῦ, ὁ λόγος ὁ παρὰ Θεοῦ καὶ ἄρτος πνευματικός, στηρίζων ἀνθρώπου καρδίαν κατὰ τὸν ψαλμῶδον (Πρβλ. Ψαλμ. 103, 15). Τοιαύτας δὲ εἶναι φάμεν καὶ αὐτῶν τῶν ἁγίων ἀγγέλων τὰς τροφὰς, (P.G. Migne τόμ. 72, 529).

Ἡ ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου, ἀγαπητοὶ μου ἀδελφοί, ἀποτελεῖ τὴν θεοτύπων σκηνὴν κατὰ τὸν ἅγιον Ἄνδρέαν Κρήτης, τούτέστιν τὴν ὑπὸ τοῦ Θεοῦ τυπωθεῖσαν / σχηματισθεῖσαν εἰκόνα καὶ ὁμοίωσιν Αὐτοῦ, (Πρβλ. Γεν. 1,26) κατὰ τὸν Προφήτην καὶ θεόπτην Μωϋσῆν. Διὸ καὶ ὁ Χριστὸς διακηρύσσει: «τί γὰρ ὠφελεῖται ἄνθρωπος ἐὰν τὸν κόσμον ὅλον κερδήσῃ, τὴν δὲ ψυχὴν αὐτοῦ ζημιωθῆ; ἢ τί δώσει ἄνθρωπος ἀντάλλαγμα τῆς ψυχῆς αὐτοῦ;», (Ματθ. 16, 26).

Διὸ καὶ ἡμεῖς, ἀγαπητοὶ μου ἀδελφοὶ μεγαλύνωμεν τὴν Θεοτόκον τὴν γεννήσασαν τὸν Θεὸν καὶ Σωτῆρα ἡμῶν Χριστόν, τὸν συνάψαντα τὰς διειστώσας φύσεις θείαν καὶ ἀνθρωπίνην καὶ μετὰ τοῦ ὑμνωδοῦ εἴπωμεν: «Μωσῆς τῷ καιρῷ τῆς ἐγκρατείας, Νόμον ἐδέξατο, καὶ λαὸν ἐπεσπάσατο, Ἡλίας νηστεύσας, οὐρανοὺς ἀπέκλεισε· τρεῖς δὲ Παῖδες Ἀβραμιαῖοι, τύραννον παρανομοῦντα, διὰ νηστείας ἐνίκησαν. Δι' αὐτῆς καὶ ἡμᾶς Σωτῆρ ἀξιῶσον, τῆς Ἀναστάσεως τυχεῖν, οὕτω βοῶντας· Ἅγιος ὁ Θεός, Ἅγιος ἰσχυρός, Ἅγιος ἀθάνατος, ἐλέησον ἡμᾶς». Ἀμήν. Εἰρηνικὸν τὸ στάδιον τῆς ἁγίας Τεσσαρακαοστής καὶ εὐλογημένον τὸ μέγα Πάσχα”.

